

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Ручовиси се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а сходно одлуци Државног Савета од 2. августа 1911. год. Бр. 6551, поставити:

за члана друге класе Управе вароши Београда Косту Катића, секретара прве класе начелства округа подринског.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела 25. августа 1911. год., у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за секретара прве класе начелства округа подринског Косту Туцаковића, члана друге класе Управе вароши Београда, по молби.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 25. августа 1911. године, у Београду.

Указаом Његовог Величанства Краља Петра I, а на предлог Министра Унутрашњих Дела, решено је:

да се Милану Јелићу, полициском писару треће класе среза рачанског; и

Михаилу Станојевићу, полициском писару треће класе начелства округа нишког, уваже оставке, које су поднели на државну службу.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 25. августа 1911. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

БЕЛЕШКЕ ИЗ СУДСКЕ ПРАКСЕ ПО КРИВИЧНИМ ДЕЛИМА

КРИТИЧКО ИЗЛАГАЊЕ

од

М. С. Ђуричића
члана Касационог Суда

(НАСТАВАК)

27. Дело насилне изнуде свршено је тек онда, кад оштећени поступи по претњи т. ј. кад нешто учини или пропусти учинити онако, како се то претњом од њега и тражило, а иначе може стојати само покушај тога деликта (в. §§ 246, 248. и 249. Казн. Зак. и §§ 253. и 254. немачког Казненог Законика).

[Види Одлуку II Одеа. Касац. Суда од 18. XI. 1905. № 11120, која је наведена и у Никетићевом Казн. Зак. код § 249, као и Одлуку Опште Седнице Касационог Суда од 9. XII. 1905. № 11809. по истом предмету. Друга одлука, изнета на поменутом месту код Никетића погрешно је забележена и не односи се на овакав случај.

Види противну одлуку I Одеа. Касац. Суда од 26. XI. 1909. № 13328].

Први случај

X оптужен је, што је једним анонимним писмом, које је упутио Н. Н. трговцу, претио овоме, смрћу, ако не донесе и остави код свог салаша под камен 2000 динара.

Мотиви Суда

„Протоколом вештачења утврђено је по § 224. крив. с пост. да је инкриминисано писмо писао опт. X. а самим писмом пак по § 232. крив. с пост. утврђено је постојање дела из § 249. кр. зак. пошто се њиме у циљу насилног изнуђавања претило смрћу прив. тужиоцу речима: „ако нећеш, ја ћу да те убијем, и тебе и жену и ову децу, ако ми не спремиш до недеље, сад пази добро, кад оставиш паре ти мети један камен одозго, смрт те чека. Другова 5.

Са ових разлога суд је узео да стоји свршено дело насилне изнуде из § 249. к. зак. и оптуженога осудио на казну. [Пресуда крушев. првост. суда 13. X 1905. № 25057].

Ову пресуду одобрио је и Апелациони Суд својом пресудом I 21 X 1905. № 4134.

Ну Касациони Суд, по жалби оптуженог и држ. тужиоца уништио је ову пресуду примедбама II од. 18. XI 1905. № 11120. које гласе:

„Кад је ислеђењем по овом делу утврђено, да оптужени Драгољуб није изнудио прив. тужиоцу новац, о коме се у писму оптуженога говори и којим му је претио да ће га убити ако му новац не остави на одређеном месту, кад дакле приватни тужилац по овом писму и претњи није поступио, — онда је Апелациони Суд погрешно, кад је одобравајући пресуду крушевачког првостепеног суда од 13. октобра 1905. № 25057, усвојио разлог тога суда, да овде постоји свршено дело изнуде, важљиво по § 249. казн. зак. јер се за постојање овог дела као свршеног захтева, да је лице коме је претња упућена, овом претњом било принуђено и извесну радњу, која је претњом захтевана, учинило, или исту пропустило учинити, што се види и из § 246. кр. зак; који одређује појам насилног изнудиоца.

С тога је Апелациони Суд требао да размисли о томе: дали овде у радњи оптуженог, што је написао анонимно писмо прив. тужиоцу, којим му прети убијством, ако га не снабде извесном сумом новца, и што је то писмо прив. тужилац и примио, не стоји дело *покушај* насилне изнуде и т. д.“

Апелациони Суд није усвојио ове примедбе већ је дао следеће противразлоге:

„Пресудом је утврђено да је оптужени X. путем писма претио смрћу прив. тужиоцу Н. Н. ако не донесе и остави код свог салаша 2000 динара. Оваква претња сама по себи представља свршено дело из § 249 крив. зак. јер тај законски пропис каже: „Кад је ко за цел' насилног изнуђавања претио да ће кога убити, да се казни....“ што значи да законодавац у томе законском пропису за посто-

јање свршеног дела не тражи да је изнудилац и отео какву ствар од лица, од кога је што изнуђавао, већ саму претњу сматра као јако и велико зло, као нешто само по себи опасно, и са тога чим она постоји сматра је за свршено дело. Према томе у овом конкретном случају може бити речи само о свршеном делу, а не и о покушају насилне изнуде, јер је оптужени поменутом својом претњом учинио све што је до њега стајало, па да до изнуђеног новца дође. То пак, што до њега није дошао, потпуно је равнодушна ствар за то питање: да ли овде стоји свршено дело или покушај, кад се из аката ове кривице види да је приватни тужилац, примивши претњу оптуженога за озбиљну, овога тужио надлежној власти, а ова тужба за истакнуто питање има исто толико значаја, као и да је прив. тужилац новац на одређено место однео.

У осталом овако мишљење о претњи из § 249. крив. зак. делио је и Касациони Суд, као што се види из решења његовог, којим је оснажио пресуду овога суда од 23 VIII 1903. г. № 3367, за овакав исти случај.

Други случај.

Учињено је кажњиво дело под истим околностима као и у првом случају. Првостепен суд узео је да стоји покушај насилне изнуде — § 246. у в. с § 41. к. зак. [Пресуда зајечарског првост. суда од 15. IX 1909. № 17768] Апелациони Суд узео је да стоји свршено дело из помен. § 249. к. зак. [Пресуда I од 8 X 1909. № 4250] а ту пресуду оснажио је и Касациони Суд одлуком I 26. XI 1909. № 13328. Схватање, које је примењено у првом изнетом случају, правилно је и одговара духу закона.

Не стоји то да је овај деликт свршен самом претњом, која је учињена и дошла до сазнања онога, који је требао да буде изнуђен. Напротив да би деликт био свршен треба да је извршена принуда над каквим лицем, у цели прибављања противправне користи. А принуда ће бити учињена тек онда, кад дотично лице усљед претње исто учини или пропусти учинити; пре него што је то учињено може бити говора само о покушају деликта.

У овом погледу нема никакве разлике између деликта у обичној форми (§ 247. к. зак.) и квалификованог деликта из § 249. кр. зак. Оба деликта, да би били свршени, морају имати онај елемент, који је прописан као битан у § 246. к. зак., који утврђује појам насилне изнуде, а то је: „да је неко принуђен да што учини или не учини“.¹⁾

Овај правни случај приказали смо нарочито за то што се наше правосуђе, и поред тога што је закон јасан, колеба при решавању деликта ове врсте. То се види и из решења другог случаја, који смо овде изнели, као и оног случаја, који је поменут у противразлозима Апелационог Суда.

¹⁾ Види овако исто: Мотиви за пројект Казненог Законика за Краљевину Србију на стр. 616; Олсхаузен, Коментар, код § 253. п. 6. и 15; Лист, Уџбеник кривичног права, у српском преводу, на стр. 562. т. 5. итд.

ционог Суда. Ну мимо тога, као дугогодишњи адвокат знамо да су ранијих година наши судови стално тако решавали: да је свршетак овога деликта помицан у стадијум његовог почетка — у стадијум покушаја. — Овакво решавање сачињавало је сталну праксу у нашем ранијем правосуђу.

28. На кривична дела, предвиђена у Закону о Шумама, не примењује се одредба о поврату из § 71. казн. зак.

X. је оптужен зато, што је у шуми сеоској одсекао 2 дрвета и тиме учинио кривицу из чл. 111. Зак. о Шумама.

По свршеном ислеђењу суд је нашао да стоји означено дело и да је доказано да га је учинио оптужени. Суд је узео да се оптужени налази у поврату, јер је раније осуђиван судом за истоветно дело — § 71. к. зак. С тога је, с обзиром и на олакшавне околности, суд пресудио да се оптужени X за ово дело горосече казни са три месеца затвора. [Пресуда алексин. прв. суда од 19 VIII. 1909. год. № 19389].

Ову пресуду уништио је по жалби оптуженога Касациони Суд, примедбама I Одељења од 25. XI 1909. г. № 13204, које гласе:

„Кад је Законом о Шумама нарочито предвиђено у чл. 139, да ће по оптуженима за дела из тога закона, вредити одредбе кривичног закона односно олакшавних околности, а у чл. 138. истог закона предвиђене отежице, под којима ће се за учињену кривицу оптужени строжије казнити, међу којима није поменут и поврат, — онда је суд погрешно кад је опт. Милану казну одмерио с обзиром на ту поштравну околност — да је дело учинио у поврату — која се околност предвиђа по казненом законнику, јер примени тога законика у овом случају нема места, пошто су одредбе о отежавањем околностима овим законом о шумама замењене, с тога се при суђењу прописи закона о шумама као доцнијег закона од кривичног имају и примењивати“.

С овим гледиштем ми се слажемо. Поврат је нарочити појам кривичног права. Он је примењен у кривичном законнику али се не може применити и на деликте по каквом специјалном закону, кад то у томе закону није изрично казано

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ЗЛОЧИНАЧКА УДРУЖЕЊА И БАНДЕ¹⁾

Професионални злочинци нижих друштвених класа нерадо остају сами, већ траже себи равне и образују групе или слаба удружења, чији су чланови међусобно везани заједничким стањем поврата у коме се налазе. Нису, међутим, ретки случајеви, да се међу њима формирају и праве организоване банде, са шефом на

¹⁾ Из дела Др. Р. А. Рајса: Manuel de police scientifique (technique).

челу, а понекад и са формалним управним реглементом.

Професионални злочинци ове групе, који раде усамљено по варошима, релативно су ретки. Они су многобројнији у вишим друштвеним класама, у којима се нарочито срећу банде, састављене од 5 до 20 чланова, према специјалитету који обављају, или дружине од 2 до 4 индивидуе. Између ових банди виших друштвених класа постоје често међусобне релације, али само у циљу продаје и протурања украдених објеката, а никада у циљу заједничког вршења крађа и осталих кривичних дела.

Групирање злочинаца нижих друштвених класа.

Повратници из нижих друштвених класа, као што поменуемо, образују једну врсту заједнице или слабог удружења. Тако у Паризу налазимо *апаше*, у Марсељу *нерви-е* (les nervis, марсељски апаша), у Лондону *холгане* итд. Карактеристика ових група видеће се јасно из описивања једне типичне групе, а то су

Париски апаша.

Под именом *апаша* данас се подразумевају сви повратници из нижих друштвених класа, који су, у исто доба, махом и сутенери. Име *апаша*¹⁾ дато им је око 1900. год. од једног париског новинара. Ово име данас је примљено, не само од публике, већ и од самих повратника, који се с њим поносе. Оно се, тако исто, све више употребљује и у међународном говору за означавање професионалних злочинаца нижих друштвених класа.

Апаша никако нису велика организована банда, али ипак имају, у свима крајевима Париза, своје заједничке обичаје и навике. Њихов начин живота такође је један исти у свима париским квартама. Из ове сличности њиховог живота произлази извесна врста заједничких интереса, која би се могла упоредити — кад не би постојала бојаза да ће се овим поређењем нанети увреда часним личностима — заједници између чланова разних ложа слободних зидара. Ако се сретну апаша који се лично не познају, неће им требати много да један у другоме позна свога колегу, а ако случајно један од њих има какво објашњење са полицијом или са којим поштенним грађанином, други ће се одмах умешати и бранити свога колегу.

Нити апаша имају заједничког шефа нити постоји какав реглемент о њиховом уређењу, али већина од њих притежава заједничко обележје: мали тетовиран знак испод левог ока (код марсељских апаша овај знак налази се поред спољњег угла левог ока). Овај знак распознавања ишчежава, међутим, све више и више, јер су апаша најзад увидели да он знатно олакшава посао полиције.

Готово сви апаша сутенери су, и имају за љубазнице проститутке из нижих друштвених класа, које поглавито похађају

¹⁾ Дивљачки индијански ратници.

не париске булеваре, простор око Бастије, улице Вијет, извесне улице Монмартра итд. али које, такође, силазе и на велике булеваре, нарочито приликом свечаности малог поста, нове године итд.

Већина апаша млади су људи, између 15 до 30 год., али их има и млађих и старијих.

Сви апаша и дељени су по кварталима. Тако налазимо апаше „Sebasto“, т.ј. оне који станују у околини севастопољског булеvara, затим апаше Монружа, Монмартра Вијет-а, *главне пијаци* (Halles) итд.

Апаша по кварталима притежавају, такође, заједничко обележје: простетовиран знак на леђима руке, између палца и кажипрста. Овај знак мења се према кварталима. Поједини апаша тетовирају се sukcesивно знацима разних квартава у којима су становали. Овај квартални тетовиран знак, који је био у великој моди од 1902. до 1905. год. ишчежава такође са истог разлога, са кога нестаје и општег апашког знака, о коме смо напред говорили.

Апаша Горњег Белвија (XX срез) и Вијет-а носе тетовиран знак у облику голуба. Три тачке (.:) налазе се у кварталима Белвија, Шарона (XX срез) и Танила (XII срез), а две тачке у кварту железничке станице (XIII срез). Тетовиран знак у облику Z виђа се у IV срезу (опсерваторија) и XV (Вожирап), а иницијали су, изгледа, специјалитет XVIII среза (Монмартр).

Банде, или боље групе апаша по кварталима бију се понекад међу собом, обично због жена.

Ни апаша по кварталима немају нарочитог шефа, али се често догађа, да једна или више индивидуа, које се одликују изванредном енергијом, задобију врло велики утицај на остале, или им чак и заповедају. Треба знати да и овде, као и у организованим бандана, ове личности нису од оних које су најјаче у погледу физичком, већ од оних које су најенергичније и најлукавије.

По кварталним групама апаша образују се врло често мале банде специјалиста. Крадљивци по излозима, крадљивци пијаних личности итд. сједињују се и раде заједнички. Ове мале банде или дружине имају обично свога шефа, коме се остали чланови покоравају. Чак се сусрећу банде са статутима о њиховом уређењу. Доцније ће бити више говора о овим статутима.

Апаша имају своја нарочита места, на којима се скупљају и проводе: продавнице вина, пива и локали за балове. У поједине од ових локала они само долазе. Они, тако исто, имају и свој специјални начин одевања.

Међу апашима налазе се сви специјалисти нижих друштвених класа, почев од крадљиваца из излога, па до крадљиваца убица. Париски апаш ради у вароши или предграђу. Ако је принуђен да напусти престоницу, н. пр. због осуде на прогонство, он остаје кратко време у провинцији, или у суседној земљи у којој се говори француски, па гледа да

се што пре врати у Париз, где увећа број повратника из прогонства који, тако рећи, кријумчарски живе у Паризу. Треба знати да париски апаш често игра велику улогу међу својим друговима у провинцији или у иностранству, који му се диве због његове речитости, а и зато што је из Париза.

У Марсељу се, такође, налази велики број повратника - сутенера, тако званих *перви-а*, чија је организација веома слична организацији париских апаша.

Велике групе повратника у немачким варошима нису тако чувене као оне у великим француским варошима. Немачки професионални злочинац више је усамљен, а по начину живота мање се разликује од поштеног радника но његов француски колега.

Италијанска злочиначка удружења.

И Италија има своја велика злочиначка удружења, која су много уређенија од оних у Француској: *бараба*, *теаисти*, *били магнација*, *малавита* и три много познатија: *Камора* у Неапољу, *Мафија* у Сицилији и *Црна Рука* у Америци.

Камора.

Оно што данас знамо о Камори није поуздано, јер описи навика и обичаја ове банде од писаца који су се њоме занимали мало су сумњиви, а понекад толико фантастични да изгледа као да су писани за ширу публику, која воле разбојничке историје, а не за криминалисте. По несрећи, ово причање прихваћено је, без довољне контроле, и од озбиљних писаца. Ми ћемо овде укратко резимирати Ломброзова обавештења о Камори.

Камора је у почетку била злочиначка банда, коју су састављали бивши осуђеници. Индивидуа, која је желела постати њеним чланом, морала је у почетку провести извесно време као приправник — *piciotto*. Сталним чланом — *piciotto de sgarra* — није могла постати пре него што би доказала своју храброст убиством лица које би му секта означила. Ако у овоме не би успела, морала је издржати „*tirata*“ тј. једну врсту дуела са једним од својих колега. После више година пробе *piciotto* је приман за „*староз*“ — сталног члана — пред скупом „старих“, и том приликом полагао је заклетву: „да ће се у свему показивати непријатељ власти, да неће имати никаквих односа с полицијом, и да никад неће денунцирати крадљивце већ, напротив, да ће им бити нарочито наклоњен, као према људима који свој живот излажу непрекидној опасности“.

Шеф Каморе називао се *mastro* или *maestro*, али он није могао доносити никакве озбиљније одлуке. То је могао чинити само пленарни скуп. Камора је даље имала свога рачуновођу (*contaiolo*), благајника (*sarocarusiolo*) и секретара. Своје приходе Камора је добијала глобљеним коцкарница, проститутских радњи, продајница новина и од притвореника. Подела плена — *la camorra* — дала је име банди. Ова подела још се зове *barattolo*

(мали лонац) или *sala* (мала кришка). Невизвршење Камориних заповести повлачило је смртну казну. Ломброзо наводи случај с једним камористом, који је био одређен да убије свог најбољег пријатеља, па му оставио да сам избере начин смрти. Пошто је изабрао смрт од колере (Неапољ је у ово доба био заражен колером), осуђени је легао у кревет колеричног, који тек што је умро. Носиоци мртваца помешали су га са осталим умрлим личностима, и бацили на једну гомилу колеричних лешева, са које је побегао, али је Камора убрзо убила и њега и његовог пријатеља.

Стари камористи и њихове удове примали су пензију.

Данас су ствари знатно измењене, али је Камора ипак сачувала своју моћ.

Отоленги разликује две Каморе: вишу и нижу. У првој се разликују ова звања: *Capintesta*, *Caposocietà*, *Contaiuola* и члан друштва *Camorista*, а у другој: *Giovinetti onorati*, *Ficiotti*, *Contaiuoli* итд.

У сваком случају Камора још и данас постоји у Неапољу, и ту је врло јака. Камористички судови такође још функционишу за доказ чега служи убиство супруга Ђуоколо (1906. год.). Ђуоколо је био члан Каморе, али је у исто доба служио и полицију. Камористички суд који га је, заједно са женом, осудио на смрт, био је састављен из 24 камористе, који су се скупили у једном подземном спрату Сен Ђованијела, у Неапољу. Убице су пронађене захваљујући умешности Капезанта, старешине једног одреда жандарма, који је, да би успео, постао чланом Каморе. Шеф банде, Жанвије де Маринис, посећивао је најбоља друштва.

Мафија.

Велика сицилијанска банда *Мафија* добила је своје име од камених мајдана у околини Трапани (*les mafie*), у којима су се обично сакривали повратници из ове околине. Шефови мафије јесу *брави* (*bravi*), а чланови *мафиози* (*mafiosi*). То је злочиначка секта, која је веома распрострањена у вишим круговима, али је њена организација много слабија од организације Каморе. Мафиози се много занимају политиком (продају свој глас). Поред овога, они за новац лажно сведоче, затим врше освете за рачун приватних, упражњавају тајно разне лутрије, а понекад врше крађе, шантаже па и сама разбојништва. Они, најзад, штите богаташе, разуме се за новац, и воде непрекидну борбу са властима.

После убиства Панкоро-а, у Виторијо, (кога је убила Мафија), сведоци су били заплашени нарочитим плакатима, који су били излепљени на зидовима њихових кућа са овом садржином: „*Ко ћути биће илаћен, ко говори биће убијен*“. Кад Мафија кога осуди на смрт, она га о томе извештава или пуцањем на његову кућу, или обележавањем његових кућних врата крстом.

Црна Рука.

Из обавештења, која су се могла добити у току истрага по злочинима ове

банде, излази, да она није велико организовано удружење. То су по неколико индивидуа у свакој вароши, које заједнички извршују злочине: убиства, уцене итд., употребљујући при овоме извесна средства и навике Каморе и Маџије. То су специјално италијански емигранти у Северној и Јужној Америци, који експлоатишу етикету Црне Руке. Могућно је, да међу овим злочинцима има и понеки каморист, али како изгледа по обавештењима, добвеним приликом полицијских истрага, то су усамљене банде, а никако велико удружење чији би чланови били расути у обе Америке. Злочинци који се служе етикетом Црне Руке употребљују, у циљу изнуђавања новаца, насилно одвођење личности па, ако је потребно и само убиство.

(СВРШИЋЕ СЕ)

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ВИДОКОВИ МЕМОАРИ.

(НАСТАВАК)

Око осам сати изјутра једно парче прна хлеба паде кроз прозоре, он га узе, загледа га мало и баца га, па га после једног тренутка понова узе и стаде јести. Преко дана донеше хлеб опет, али како луди спаваше, Десфосе га узе и поједе ризикујући да њега поједе лудак, који се могао наљутити што му је појео оброк. У сумрак луди се пробуди и говораше неко време са изванредном лакоћом, а кад паде вече његово се расположење осетно појача и стаде скакати и одвратно се увијати и са задовољством трести ланце.

У овом страшном положају Десфосе је с нестрпљењем чекао да лудак заспи да би изишао путем којим је и ушао; око поноћи не чујаше се више да се креће и он пође, пређе му руку, главу... луди га шчепа за ногу и снажном мишицом баца га на сламу, а сам седе пред рупу где је остао до изјутра непомичан као статуа. Идуће ноћи нов покушај али исти приказ. Десфосе коме је глава бучала реши се да употреби силу и страшна се борба започе. И најзад Десфосе сав изубијан би принуђен да виче чуваре. Ови су прво мислили да је он од „Њиних“, који је залутао, па су га хтели такође метнути у ћелију, али он успе да се објасни и доби најзад милост да буде затворен с нама.

У ћелији смо остали осам дана, после су мене метнули у приземље где сам затекао неке осуђенике који су једва дочекали мој долазак. Они су правили велику гозбу и пристајаху на све, јер сем новца добијеног од „писана из Јерусалима“, они су га примали још и од тета, које су их посећивале врло ревносно. Зато баш што су мету као и у Дују најмарљивије чували једнако сам мислио на бежање и у томе дође дан да спровод пође.

Осма глава.

20. новембра 1797. године цело јутро осећаше се у затвору нека необична живост. Осуђеници не бежу још изашли из ћелија, а врата се сваки час са дуплавом отвараху и затвараху; вратари шаху и тамо и амо заузети неким послом; из „великог дворишта“ чак до нас допираше звек окова. Око 11 часова два човека у плавој униформи уђоше у „Тврђаву“ где сам од пре осам дана био затворен са мојим друговима из бегства. Та два човека били су капетан спровода и његов помоћник. Видећи да се пријатељски осмејкујемо капетан рече: „Има ли овде *коња са придом?*“ (оних који су бежали), и док он говораше потрчасмо сви к њему. „Добар дан господин — Вијецу, добар дан господин — Тијери“ викало се са свију страна. Ове поздраве понављали су и они осуђеници који нису никад ни видели ни Вијеца ни Тијериа, али правећи се познати надали су се извући неку корист. Изгледало је да ће ове љубазности макар мало заинтересовати Вијеца, али он навикнут на сличне почасте не збуњаваше се и познаде одмах „своје“. Видев Десфосеа узвикну: „А ево га *тестераш* (осуђеник који је научио сећи окове) који је већ путовао с нама. Изгледа ми младићу да си једва утекао од косе (гилотине) у Дују. Добро је што си се извукао, јер видиш лепше је вратити се у *заветрину* (казнени завод) него да се целат шора са нашом главом. У осталом, синови моји, будите спокојни, наићи ће курјак у обор“. То је капетану био тек увод; он настави прегледање добацујући те љубазне шале своје *еспању*, како он називаше осуђенике.

Значајан тренутак дође: сићоско за окове у двориште, где нас лекар прегледа, да види може ли сваки издржати уморе на путу. За све је рекао да су здрави ма да су многи од нас били за жаљење. Сваки од осуђеника скиде затворско одело да обуче своје; било их је који су имали само блузу и панталоне од платна што је недовољно да заштити од хладноће и од влаге. Шешири и одело које су дали осуђеницима били су прљави и на особити начин испечени да не би осуђеници могли утећи: скинули су, на пример, од шешира обод и јаке од капута. Сваки осуђеник могао је имати код себе само шест динара; остало је узимао капетан да га у путу даје осуђенику кад и колико буде требало. Ова се мера каткад лако избегава остављајући дукате по рукама у кругу.

После овога уђосмо у „Велико Двориште“ где је већ била стража за спровод позната под именом *агусени* (чувари осуђеника). То су већином били Аверњанци, који су носили и воду, били ковачи и посредници, те су те послове вршили на одморштима спровода. Пред њима беше један велики дрвени сандук и у њему окови, који су служили свима редом сличним спроводима. Прилазили смо два и два, а пазили су да смо једнаки по стасу, и једним синџиром од шест стопа везивали су сваког одмах за лавац, на коме је било по двадесет и шест осуђеника, који су се после могли кренути само у

заједници; сваки је био везан за синџир једном огрлицом од гвожђа на форму троугла који је се отварао; на једној страни је имао марку а на другој крајевима су се затварали клином који су спљескавали. То затварање је врло опасан део у овом послу: најупорнији и најчистији људи не смеју тад да мрдну, јер ударци чекића којим се тај ексер спљескава, разбио би им главу, пошто укивање не раде на наковању. Дође на послетку један робијаш и дугачким ножицама ошипа свима осуђеницима косу и браду удешавајући да их начини неједнаким.

Око пет сати у вече окивање би готово и аргусени одоше; у дворишту не оста нико до осуђеници. Оставши сами ови људи далеко од тога да очајавају, били су расположени и лармаху, Поједини дирали су се страшним шалама које су други понављали са најодвратнијим додацима; други су се опет трудили да гнусним покретима изазову глупаво смејање код својих другова. Ни слух ни чедност нису штеђени: све што се ту могло видети или чути било је или неморално или за ухо рогобатно. Цела је истина, да осуђеник, кад једном буде окован сматра, да му треба метнути под ноге све оно, што друштво, које га је искључило, поштује; за њега је тад једина устављача стварна сметња: затвор и окови, и не познаје други закон до мотку с којом га његови чувари прилагоде. Налазио сам се међу бићима којима ништа није свето; они су се нарочито чували да не покажу ништа што би личило на кајање, јер би тад тај осуђеник био предмет подсмеха, а и чувари, неспокојни што је тако озбиљан, посумњали би да не спрема нешто. Па ипак, не треба веровати осуђенику који је изгледа задовољан својом судбином; искуство за толико робијаша, који су побегли из завода, даје нам доказа о томе. Важно је да су међу овим осуђеницима били најмање жалосни они, који су највише имали рачуна да утекну; они су баш правили расположење и кад паде вече стадоше певати. Нека се замисли педесет неваљалаца већина пијаних како у разним гласовима урлају! У овом нeredу издвајаше се име као (Санторов¹) једног осуђеника, који је већ бежао, а певао је неколико песмица жалопојке робијашке.

Робија је исто што и град,

Али свеједно, није зло.

Наше одело је скерлетно,

Место шешира носимо шајкаче и

капите без јаке, да неби стезали врат.

Било би неправо кад би се жалили.

Јер ми смо деца радости,

и само из бојазни да нас не изгубе

држе нас оковане.

Ми ћемо израђивати лепе ствари

од сламе и од кокоса,

изложићемо их не плаћајући порез,

а они који долазе у завод увек купују,

те с том зарадом квасимо грло.

Кад огладнимо имамо пасуља.

Он није добар, али иде

као и најбоље јело.

¹) Јунак из опсаде Троје имао је јак и звонак глас.

Наша је несрећа била чиста
Да су нас, као и лепе кадете,
стрипали у апсану на брегу гриже савести¹⁾

Сви наши другови нису били подједнако »срећни«; на трећем ланцу где су били мирнији осуђеници чуло се и јецање, а виделе су се и сузе, али ови знаци бола и покајања примати су са подсмехом и увредама од других осуђеника, међу којима сам ја био први, као човек опасан са свога лукавства и утицаја. Крај мене беху један бив. учитељ, осуђен за силовање, и један бив. чиновник санитета, осуђен за фалсификат, који, не показујући ни мало да су ожалашћени или обрвани, разговараху међу собом врло мирно и врло природно.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине лесковачке, у срезу зајечарском, актом својим Бр. 1219, пита:

Моли се уредништво, да у првом свом наредном броју »Полицијског Гласника« изволи објаснити следеће:

»Да ли општински суд може од својих општинских дужника, кад су неуредне платине, наплатити интересе на општински капитал без судске пресуде, пошто је исти интерес предвиђен, како заоставши — ненаплаћен из прошле године, тако и текући за ову годину, у буџету ове општине за ову 1911. годину као приход, те да се подмире расходи по истом буџету, или не може.

Па ако се наплата без пресуде не може вршити, — може ли дужнике судити суд ове општине а на тужбу пуномоћника општинског, или како то треба да се учини.

Ово је суду потребно што пре, поради наплате општинских прихода члан 97. тач. 2. закона о општинама«.

— На ово питање одговарамо:

Положај општине, као повериоца према својим дужницима, раван је положају осталих приватних поверилаца.

И као год што приватни повериоци не могу сами принудно наплаћивати интерес од својих дужника, него морају тражити посредовање власти, исто тако и општине морају тражити наплату неплаћеног интереса судским путем, ако га дужници не плате о року, који је обавезом предвиђен.

Против сваког дужника, који на време не плати интерес, општински пуномоћник нека подигне редовну тужбу томе суду, ако интерес не прелази надлежност његовог суђења, и тај суд нека према принесеним доказима доноси пресуде.

Кад пресуде постану извршним, суд ће их тада и извршивати.

Ако има бојазни, да ће код кога пропасти интерес, ако се пре осуде не обез-

беди, онда нека пуномоћник тражи забрану на покретност, која се може узети у попис по § 471. грађ. суд. поступка.

Она околност, што је наплата интереса унесена у буџет као приход, не мења ниуколико саму ствар, јер се буџетом само обележавају могући општински приходи, а наплата њихова, сем општинског приреза, такса, казни и томе слично, мора да се саображава постојећим законима.

Скреће се пажња суду, да у погледу издавања општинског новца на зајам и наплату овога, прочита уредбе о овоме у »Полицијском Зборнику« на страни 360. и 361.

II

Председник општине грејачке пита:

»У мојој општини осуђен је један сески кмет због горосече са два месеца затвора. Тај ће кмет кроз који дан бити позван, наравно пошто је пресуда извршена, да издржи затвор. Исти кмет сада прво има да тражи осуство од одбора те да би по издржању казне могао опет вршити дужност кмета. Одбор му је унапред изјавио, да му то осуство неће одобрити, нити пак може, јер би било противно чл. 119. послед. става зак. о општинама.

Сада настаје питање: како ће суд поступити те да у селу буде кмета.

Моли се уредништво за објашњење, шта суд у овом случају има радити, пошто то питање у зак. о општинама није прецизно предвиђено, те да би се у овом случају правилно поступити могло.

Ово објашњење потребно је што пре, ради чега се моли уредништво да ово објасни у првом наредном броју«.

— На ово питање одговарамо:

Као што и сам суд вели, по последњем ставу чл. 119. закона о општинама, ни један од општинских часника не може добити, у једној години, дуже одсуство од дужности од педесет дана.

Како је кмет, о коме је реч, осуђен на два месеца затвора, дакле више него што би могао добити одсуства, то се путем овим не може регулисати његова ствар, све и кад би општински одбор пристао да му да толико одсуство

Према овоме, најкраћи би био пут да се овај часник уклони са дужности, па да му се одреди заступник.

Али ако потражимо законске одредбе за ово уклањање, њих је тешко наћи.

Тешко, велимо, пошто чл. 121. и 122. који говоре о уклањању општинских часника у опште, не предвиђају и случај као што је овај, истакнут предњим питањем.

Јер, ако би узели да је наступио који од случајева из чл. 32. то не стоји, пошто се тамо тражи да је неко под судом или осуђен за злочина или преступна *бешчастећа* дела, а горосеча нити је злочин, нити доноси губитак грађанске части.

Исто тако не стоје ни случајеви чланова: 71. и 105.

Једино онда остаје, да се потражи излаза у чл. 148. поменутога закона.

Он предвиђа две повреде дужности. На име, кад неко неће да врши дужност,

или кад би био лабав у чувању личне и имовне безбедности и радио противно законитим наредбама власти.

Узимајући сада, да овај кмет неће моћи вршити своју дужност, јер ће бити одстрањен затвором, и узимајући да је пресудом констатовано, како он не само што није штитио имовну безбедност општине, него чак он лично насртао на ову, и тако вређао и законите наредбе власти, јер је заштита шума законска наредба, то би се разложно могло узети, да овде стоји случај чл. 148. и да га треба уклонити са дужности.

Нека, дакле, суд учини предлог надзорној власти у овоме правцу, и она ће захтевати од одбора да овога кмета уклони са дужности.

Кад то буде учињено, онда ће се наредити избор, а дотле ће одбор, аналогно ставу четвртог тачке 4. чл. 121. овог закона, одредити заступника из одборника онога села, у коме је кмет уклоњен, пошто по чл. 100. свако село мора имати свога кмета.

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

Мишљење опште седнице Касационог Суда
од 25. августа 1911. г. № 9986

И дела из § 105. крив. законика могу се доказивати сведоцима.

Иследни судија првост. врањског суда, оптужио је првостеп. врањском суду Ђ. П. кмета села Д. Рашановца, што је августа 1910. год. злоупотребио своју власт, јер је као кмет тражио од С. ж. А. С. онд. 5 динара па да је ослободи дуговане порезе, па новац и примио, али обећање није испунио, те тиме учинио кривицу из § 122. крив. зак. Првостеп. врањски суд је нашао да у овој ради и оптуженога не стоји дело из § 122. крив. зак., већ би овде могло бити речи само о постојању дела из § 105. крив. законика. Али како се дело из § 105. крив. зак. не може сведоцима доказивати већ другим доказним средствима, то је решењем својим од 17. маја 1911. год. № 10160 ослободио оптуженог од стављања под суд.

Но по жалби иследног судије, Касациони Суд примедбама свога I. одељења од 9. јуна 1911. год. № 8394, поништио је ово решење првостеп. врањског суда, а са разлога:

»Сведоцба сведока изјава је о чулном опажању какве прошле чињенице, потребне за судску одлуку, па с тога све што може да буде предмет чулног опажања, може да буде предмет доказивања сведоцима.

Елементи дела из § 105. кривич. законика, које се ставља на терет оптуженом Ђ., представљају такве чињенице, које могу бити предмет чулног опажања те према томе ово се дело по § 229. кривич. суд. пост. може доказивати сведоцима.

Зато је погрешно нахођење суда, за које нису ни изнети ближи разлози, да се ово дело не може доказивати сведоцима«.

¹⁾ У Паризу.

Врањски првостепени суд није примио ове примедбе Касационог Суда, већ је 10. августа 1911. год. под № 12545, дао следеће противразлоге:

„Постојање дела примања мита може се утврђивати једино признањем самога оптуженога или исправама, а никако и сведоцима, пошто би то било опасно и по јавни морал и општу безбедност, јер би тиме био угрожен општи интерес, а тиме омогућена злоупотреба наспрам државних органа у погледу правилног вршења своје дужности. Јер, пре свега, тешко је и замислити, да ће у опште чиновник, који је свесан законских последица од примања мита, бити толико лакоуман, да што прими у присуству сведока, нити би ови могли бити посвећени у односе даваоца и примаоца, те би у већини случајева из самог факта давања и примања ствари изводили произвољне закључке, да је то мито, — што често не би одговарало правом стању ствари, а што би највише удиле достојанству и ауторитету чиновника, које он као представник власти треба да ужива, као што је баш у овом предмету случај, јер сведоци не тврде сам факт примања и давања мита, већ износе казивање основано на казивању тужитељке С., а и казивању Ђ. П., који би се могао равнати тужиоцу, јер и он је тврдио, да је дао новац за неки прирез, те њихова оцажања нису основана на личној сазнању.

Према томе, у оваквим случајевима као сведок ће се појављивати готово једино оно лице, које је давало што, а исказима таквих лица, која ће често пута у својим очекивањима бити преварена, поклонити потпуно вере, било би опасно по углед и достојанство државних чиновника, који би морали да искусе све законске непријатности, које оптуженог за ова дела прате, а које су врло строге. Створи ли се овај преседан, да се постојање дела мита може сведоцима доказивати, онда ће над главама државних чиновника као Дамоклов мач висити бојазан, да сваког часа могу бити потрзани пред суд за овакво једно бесчасно дело од стране оних, чији су интереси правилном и законском радњом чиновника окрњени, јер њима неће бити тешко да у својој мржњи у циљу освете, нађу два пропала типа, који ће посведочити да је тај чиновник примио мито, да би ствар решио онако, као што ју је решио, а то би било опасније за судије, јер увек једна страна губи, те би могла истичати да је рђаво прошла баш због тога, што је друга страна мито на своју корист истицала, што не би било искључено за судије свију инстанција.

Због оваквих злоупотреба, врањски првостепени суд мисли, да би исказе сведока за постојање дела мита као доказ требало искључити.

Најзад овде не стоји ни само дело, јер се за постојање његово тражи, да је мито узето у цели да се учини, или не учини нека радња, која спада у круг званичне радње примаоца што овде није случај, јер од ослобођења приреза ослобађају пореске власти, а не кметови.

Касациони Суд у свој општој седници од 25. августа 1911. год. № 9986. усвојио је примедбе свога I. одељења, а противразлоге врањског првостеп. суда, као несаобразне закону одбацио.

Одлука опште седнице Касационог суда од 25. августа 1911 № 10490.

Начелник ср. лужничког, оптужио је пиротском првостеп. суду Д. кћер Б. Д. што је 23. априла пр. године, нехотично убила из ништања своју млађу сестру од 4—5 година и тражио да се казни по § 158. крив. зак. Првостепени пиротски суд је према овој тужби решењем својим од 27. септембра 1910 № 13.337, оптужену Д. за ово дело нехотичног убиства ставио под суд по да се из слободе брани. Но по жалби браниоца оптужене Касациони Суд примедбама свога I одељења од 15. марта 1911. год. № 3605 поништио је решење пирот. првост. суда са разлога:

Према § 161. крив. суд. пост. при решавању о стављању под суд, суд има поред осталог да цени да ли у опште може бити кривичне одговорности оптуженога лица, јер стављање под суд претпоставља да има законских основа да се над оптуженим лицима може предузети суђење ради дефинитивне расправе његове кривице.

За то је приликом овог решавања суд требао узети у обзир да је оптужена Д., као што се види из крштенице у акту № 3254, лице испод 12 година, које се према § 55. кривичн. законика не може осуђивати за учињено злочинство или преступљење, па да суд према томе реши има ли места стављати је под суд, кад закон искључује суђење таквим лицима.

Првостепени пиротски суд није примио ове примедбе већ је под 14. јуном 1911. год. № 6223, дао следеће противразлоге:

„Првостепени суд кад прими тужбу полицијске власти, којом се ко оптужује на основу § 158. кривичн. суд пост. за какво кажњиво дело, има по тач. 1. § 161 кривичн. суд пост. да расуди:

а) је ли дело због кога се оптужени спроводи, у опште кажњиво по закону; б) да није застарело, и в) да није доцније заглађено.

Дакле у овој је тачци законодавац лимитативно побројао услове, који треба да се испуне, па да оптужени стављен буде под суд поред услова побројаних у тач. 2. 3. и 4. § 161. кривич. пост.

У даном случају према оптуженој Д. по тужби полицијске власти (§ 158. кривич. пост.) и доказима у актима утврђено је дело нехатног убиства, као дело у опште кажњиво по § 158. кривичног законика, као и да то дело није застарело ни доцније заглађено. А према актима ислеђења утврђено је и да је она учинилац дела, тач. 3. § 161. крив. пост., а испуњено је и све остало, што се за стављање под суд тражи.

То пак што је она дете испод 12. године старости и да због тога за ово дело по § 55. кривичн. суд. пост. не може бити

осуђена на казну, суд нема права да при доношењу решења о стављању под суд расуђује, јер то не може да чини по самом духу и стилизацији § 161 кривич. суд. пост.

А да је тако, потврда се налази у § 162. кривич. пост. по ком пропису суд доноси решење да нема места стављању под суд.

У том пропису поређани су дословно случајеви, кад се оптужени има ослободити стављања под суд.

А ти су случајеви:

- а) кад дело није у опште кажњиво;
- б) кад је застарело;
- в) кад је доцнијим околностима заглађено;
- г) кад нема довољно основа подозрења против оптуженог; и
- д) кад нема приватне тужбе или одобрења надлежне власти где је ово потребно.

За оптужену Д. не стоји ни један од побројаних случајева, да би се она могла ослободити стављања под суд., већ за њу је испуњено све што се по § 161. кривич. пост. за стављање под суд тражи.

То што је она испод 12 година старости, и да због тога по § 55. кривичн. законика не може бити осуђена на казну, не може се подвести ни под један од случајева у § 162. кривич. пост. изложених, јер сам смисао тога прописа ово искључује.

На против, према њој је случај који по тексту законском (глава четврта) извињује од казне, што је случај и код примене § 53. и 54. I. одељ. кривич. законика.

И да је законодавац у § 161. и 162. крив. пост. хтео, да суд при доношењу решења о стављању под суд расуђује и о томе, да ли се оптужени извињава казне, онда би у § 161. крив. пост. прописано, да суд pazi и на то, да ли се оптужени не може осуђивати на казну за то, што се казна по самом закону извињава, а у § 162 крив. пост. прописано би. да кад се овај случај деси, да онда суд има донети решење да нема места да се оптужени ставља под суд.

Све ово нарочито још и по томе што су у § 55. кривич. законика употребљене ове речи: „неће се осуђивати него ће се дати родитељима или таторима да их они казне.“ — из којих се јасно види, да суд о малолетницима из § 55. крив. законика може донети своју одлуку тек по завршеном претресу, јер се тек тада има да цени да ли ће извесно лице бити осуђено или неће, и ако неће за што. Речи: „неће се осуђивати“ — представљају несумњиво судску пресуду, а она се доноси по завршеном претресу а никако без претреса и приликом решавања питања о стављању под суд.

А тако исто и остале речи: „него ће се дати родитељима или таторима да их казне“ — претпостављају пресуду првостепеног суда, која каже да дело постоји, да је оптужени извршилац истог, али због тога што оптужени нема више од 12 година суд пресуђује, да га он не може казнити, већ да га родитељи односно татори казне“.

Касациони суд у својој општој седници од 25. августа 1911 год. № 10490 усвојио је примедбе свога I одељења, а противразлоге пирот. првост. суда као несаобразне закону одбацио.

М. Л. Р.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Андраш Сабо, из Заграда, стар 28 год., грбав, средњег стаса, риђе косе и бркова, проневерио је 2500 круна и 27. прошлог мес. пребегло у Србију.

Акт управе града Београда Бр. 32634.

Радосав Вацковић, бив. учитељ у Курешу, среза голубачког, родом из Пјешиваца у Црној Гори, одговара код начелника среза голубачког за фалсификат. Стар је 34 до 35 год., стаса је високог, косе и обрва црних, очију граорастих, бркова смеђих, у лицу је при. Денеша начелника ср. голубачког Бр. 6361.

Светислав Живковић, радник ужарски, одговара код начелства округа пожаревачког за више опасних крађа. Лични опис није јављен. Денеша начелства округа пожаревачког Бр. 12722.

Непознати крадљивац, ноћу између 25. и 26. прошлог месеца, украо је и однео Станку Петровићу, б. учитељу, у Грејачу, ове ствари: један златан прстен са монограмом «С. П.», једну златну бурму, 3 наполеона и 17 дин. у сребру. Крадљивац је стар 24 год., средњег стаса, дежмекаст, у лицу црномањаст, нос прхаста, кад говори по мало уљка, носи велику косу позади главе.

Денеша начелства округа нишког Бр. 20940.

Воривој Томић, кројачки радник, који је седео у стану код Евице Ђурић, удове из Београда, 24. тек. месеца отворио је удешеним кључем орман своје газдарице, и из њега украо и однео 80 дин. у новчаницама од по 10 динара и 3 дин. у сребру. Одмах по извршеној крађи крадљивац је побегао. Родом је из Стреника, стар 18 год., висок, црномањаст, сувољав.

Акт кварта намилушког Бр. 7636.

Петар Ђурић, бив. бакалски помоћник, родом из Пирота, украо је Лазару Крунићу, баштовану из Београда, ове ствари: један велики револвер са црвеним корицама, један дуварски ћилим, један црни зимски капут и кошуљу са гаћама, и по извршеној крађи побегао. Стар је 18 год., стаса је средњег, сувољав, носав, очију зелених, косе жућкасте.

Акт кварта врачарског Бр. 9512.

Драгутин Јовановић, **Светислав Пеливановић**, **Илија Филиповић** и **Филип Јовановић**, осуђеници београдског казниног завода, чије слике износимо, побегли су 31. пр. месеца са рада из Добричева.

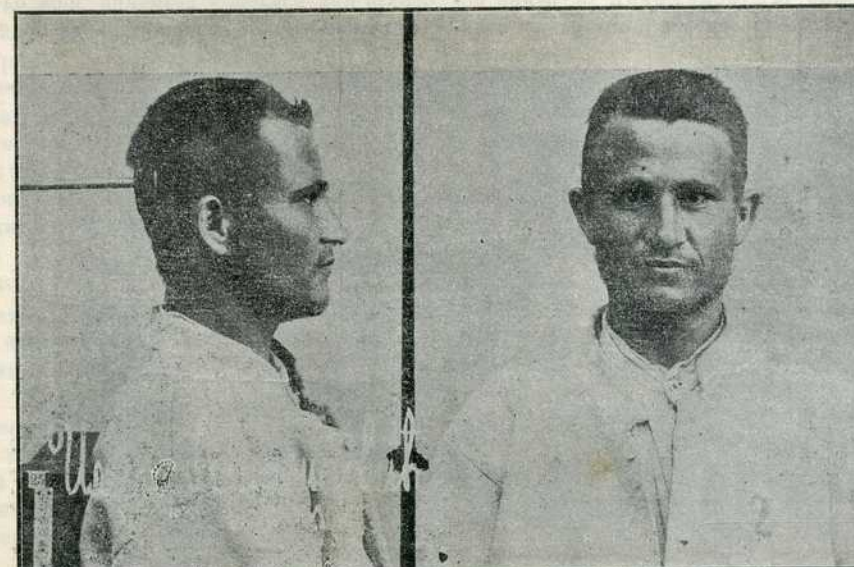
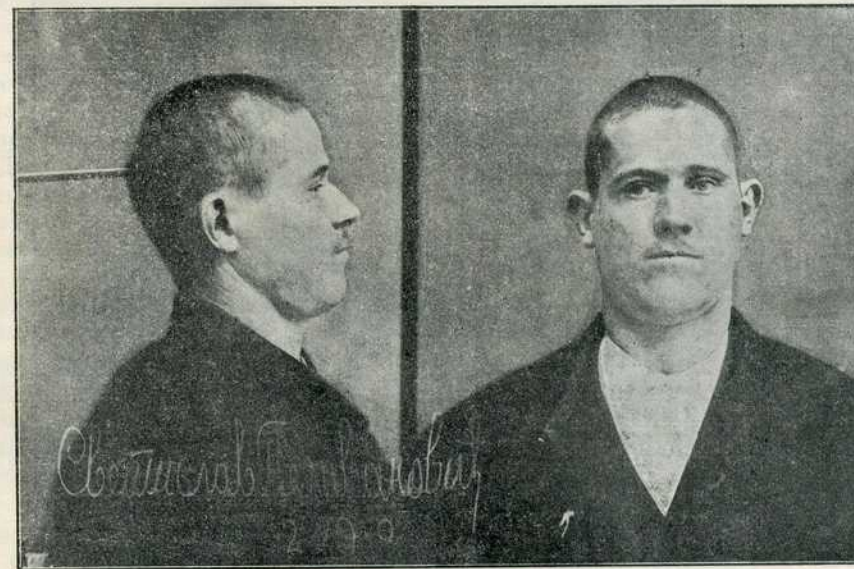
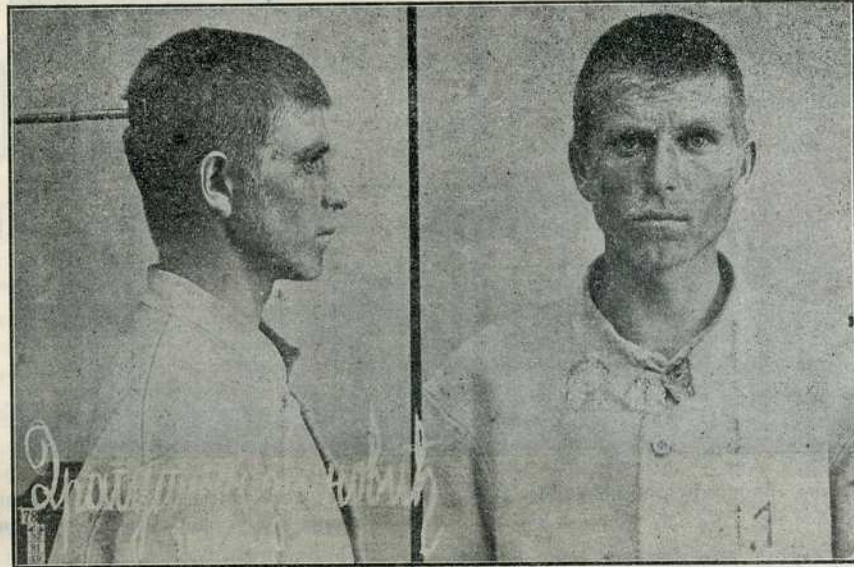
Драгутин је родом из Параћина, стар 28 год, висок 1.82 м., очију плаво-жућкастих, косе риђе; лева рука укочена му је у лакту у толикој мери да не може да је испружи.

Светислав је такође родом из Параћина, има 27 год., висок је 1.70 м., очију затворено-плавих, косе плаве; на корену десног малог прста има брадавицу у величини кукурузног зрна.

Илија је родом из Ловаца, среза беличког, има 33 год., висок је 1.58 м., очију угаситих, косе смеђе; од особених знакова има: а) белегу од посекотине, неправилног облика, величине 1.5 см. на трећој фаланзи левог кажи-

у облику криве линије са издубљеношћу унутра, величине 2 см., на корену десног прста, и г) више младежа разног облика и величине по врату.

Филип је родом из Бошњана, среза пара-

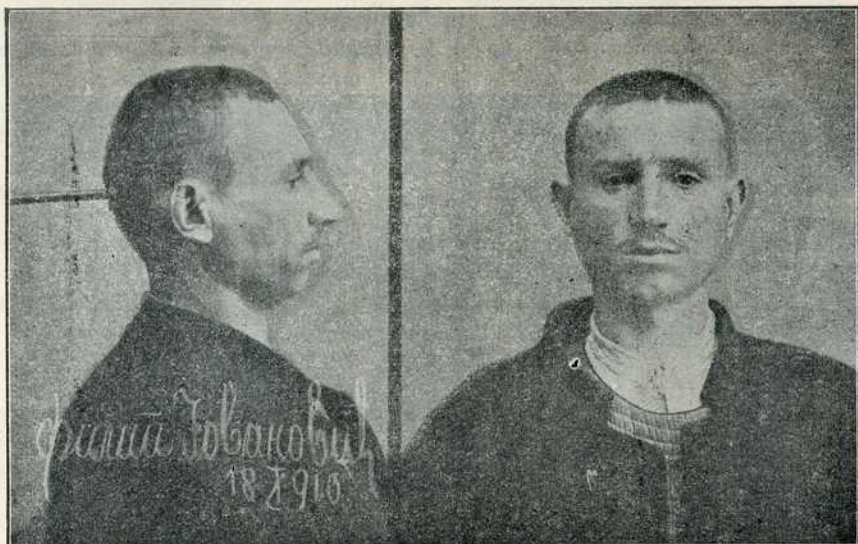

прста; б) ожиљак од ране, неправилног облика, величине 1 см., за 2 см. испод првог зглоба левог домалог прста; в) белегу од посекотине

ћинског, има 30 год., висок је 1.70 м., очију жућкастих, косе смеђе; на левој страни чела има белегу од посекотине у облику праве ли-

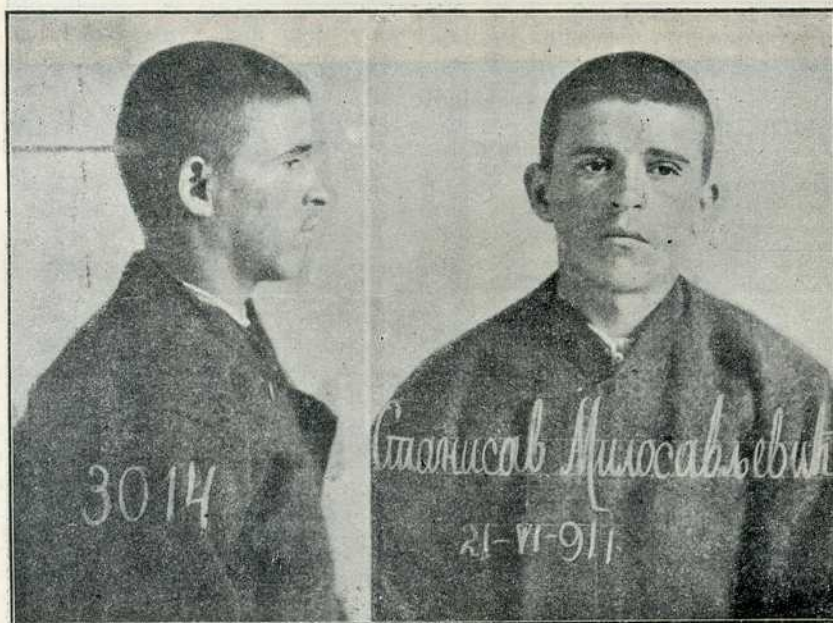
није, правца хоризонталног, величине 2,5 см., за 2 см. изнад средине леве обрве.

симо, побегао је 31. тек. месеца са рада из Љубичева. Станислав је родом из Седара, среза

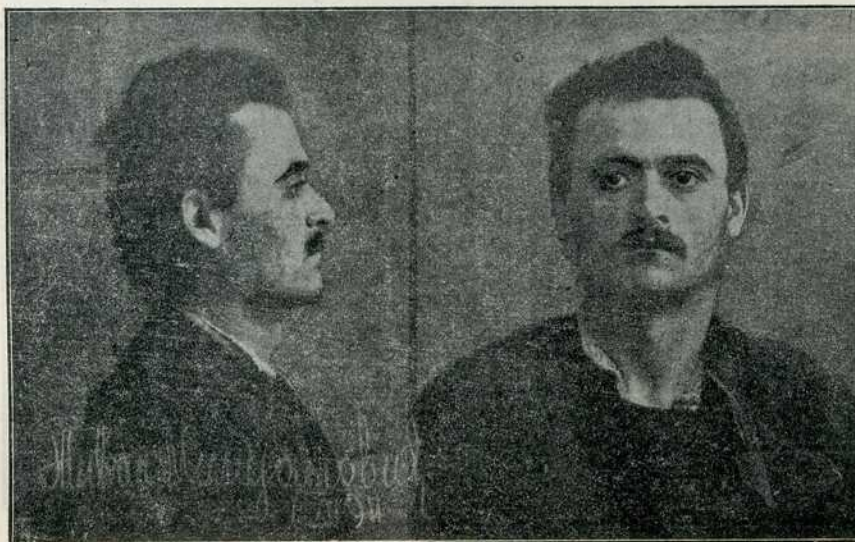
Акт управе београдског казненог завода Гр 5075.

ресавског, има 18 год., стаса је малог, косе и обрва црних, очију граорастих; на средини левог

Станислав Милосављевић осуђеник пожаревачког казненог завода, чију слику изно-

образа има младеж у величини зрна од сочива. Акт пожаревачког казненог завода Бр. 2638.

Живан Милијановић, осуђеник београдског казненог завода, родом из Сибнице, среза космајског, чију слику износимо, побегао је 1. тек. месеца са рада из Топчидера. Стар је 20 год., висок 1,64 м., очију угаситих, косе смеђе: на десној вилици има белугу од шкрофула.

Акт управе београдског казненог завода Бр. 5044.

Зарије Ђ. Живковић, притвореник среза нишавског, родом из Алдине Реке, побегао је 29. тек. месеца из реског дворшта. Стар је 24 год., средњег раста, плав, говори кроз нос.

Акт начелника среза нишавског Бр. 12609.

Петар Анастасијевић, берберски калфа, украо је 25. тек. месеца своје газди Милану Стевановићу, берберину из Београда, ове ствари: један револвер система «Бровинг», једну машину за штуцовање браде, једне челичне маказе, два фина бријача, 6 пешкира и 6 салфета, неколико разних сапуна и мириса, и 10 динара у ситном новцу. Све ове ствари биле су закључане у једном орману, који је крадљивац обно. Крадљивац, који је по извршеној крађи побегао, родом је из Шимановца у Срему, стар 18 до 19 год., средњег стаса, сувоњав, црномањаст, косе црне и гргураве.

Акт кварта теразијског Бр. 8411.

Ноћу између 24. и 30. пр. месеца, непознати зликовци удеменим кључем отворили су врата на судници општине вел. крчмарске у срезу лепеничком, па из ове изнели касу, разбили је и однели: 315,27 дин. у новцу разне монете и две акције окружне крагујевачке банке бр. 2455 и 2458.

Депеша начелника ср. лепеничког Бр. 22196.

Препоручује се полицијским и општинским властима, да за овим побеглим лицима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их упуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или депеше.

Т Р А Ж И С Е

Божидар, осмогодишњи синчић Петра Радивојевића, кафедије из Београда, још пре 20 дана отишао је од куће својих родитеља, и до данас се није вратио, нити се о њему што чуло. Мисли се да је одведен у неко село близу Београда. Божидар је негав по лицу, смеђ, у врмену нестанка на себи је имао суро одело.

Акт управе града Београда Бр. 32451.

К Р А Ћ Е С Т О К Е

Плији Грујићу, из Буковине, украдене су, ноћу између 23. и 24. пр. месеца, 33 овце, међу којима и један ован петогодишњак. Украдене овце ровашене су у десно ухо, које је спреда распорено.

Депеша начелника ср. звишког Бр. 10457.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покрађе.